

Animal welfare, etológia és tartástechnológia

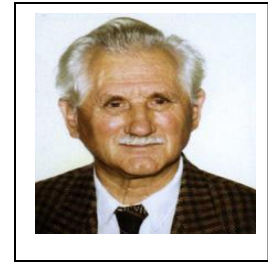
Animal welfare, ethology and housing systems

Volume 9

Issue 1

Gödöllő
2013

DR. BÖGRE JÁNOS
(1927-2013)

Körösladányban 1927. december 10-én született. Középiskolai tanulmányait a szeghalmi gimnáziumban, majd a mezőgazdasági technikumban végezte, érettségi vizsgát 1947-ben tett. Ezt követően agrártudományi tanulmányait Debrecenben kezdte, majd Pesten, s végül Gödöllőn az Agrártudományi Egyetemen folytatta, ahol 1951-ben jeles minősítéssel mezőgazdasági mérnök lett. Ezután az alma materében, az Állattenyésztési Tanszéken kezdett dolgozni és egész életében ez az intézmény lett a munkahelye. Munkáját tanársegédként, 1961-től egyetemi adjunktusként, 1975-től egyetemi docensként, 1984-től egyetemi tanárként végezte 1988 végén bekövetkezett nyugdíjazásáig. Ezt követően a Gödöllői Agrártudományi Egyetem, majd a jogutód Szent István Egyetem professor emeritusa lett.

Egyetemi doktori címet 1959-ben szerzett „A magyar lúd tojás- és májtermelő képessége” c. disszertációjával. 1979-ben megszerezte a mezőgazdasági tudományok kandidátusa fokozatot. Értekezését „A lúd tojástermelő képességét befolyásoló néhány genetikai tényező fenotípusos összefüggése, kísérlet a kétciklusos tojástermelés megalapozására” címmel védte meg. Majd 1989-ben „A lúdtenyésztés genetikai és tartástechnológiai módszereinek fejlesztése (1953-1989)” címmel elkészített akadémiai doktori értekezéseért, tudományos teljesítményének elismeréseként megkapta a mezőgazdasági tudományok doktora kitüntető címet.

Az egyetemi oktatómunkában nagyon fiatalon önálló munkakört kapott, a Baromfitenyésztés c. tantárgy előadásainak, gyakorlatainak megtartását látta el. A nappali képzés mellett 1961-től indított baromfitenyésztési és baromfiipari szakmérnökképzésben mint szakvezető és tantárgyelőadó vett részt. Közreműködött az öt kiadást elért Állattenyésztési enciklopédia, majd az Állattenyésztés c. egyetemi tankönyv összeállításában, ahol a baromfitenyésztés tárgykörében több fejezetet írt meg.

Szerzőtársakkal, szerkesztésében 1964-ben megjelent „A tyúktenyésztés kézikönyve”, majd 1968-ban a „Kacsa-, lúd-, pulyka- és gyöngytyúktenyésztés kézikönyve” c. szakkönyve. Mindkettő az egyetemi posztgraduális oktatásban tankönyvként is szerepelt. E kétkötetes munkában a tyúk-, kacsa- és lúdtenyésztési fejezeteket készítette el. Nemzedékeket tanított a baromfitenyésztési ismeretekre.

Kutatómunkája is kezdettől fogva a baromfitenyésztéshez, ezen belül is főleg a lúdtenyésztéshez kapcsolódik. Hosszú időszakon át a libamájtermelés elméleti alapjait és gyakorlati feladatait kutatta. Határozott érzelme volt a problémák felvetésében és rendkívül nagy szorgalmat tanúsított azok kimunkálásában. Eredményes kutatómunkáját, s szakmájában való jártasságát az országos baromfitenyésztő szervezetek is elismerték.

A májkutatásainak eredményét önálló szakkönyvben, „A libamáj termelése” címmel foglalta össze. Legjelentősebb kutatási eredménye a lúdtenyésztésben bevezetett kétciklusos és folyamatos húslúd-árutermelés magyarországi feltételeinek kidolgozása, valamint a hatékony termelés követelményeinek megfelelő lúdtápok receptjeinek összeállítása. A lúdtenyésztés szakosítására irányuló munkájának eredményeként már 1966-ban kialakult az üzemi méretekben termelő pecsenyeliba-ágazat hazánkban. Nevéhez kötődik a rajnai lúd magyarországi meghonosítása, az 1982-ben államilag elismert Hungavis Combi lúdhibrid kinemesítése.

Közreműködött új libatömőgépek kifejlesztésében, a nagyüzemi és a háztáji integrációjában történő libamájtermelés kidolgozásában, a baromfiipari vállalatoknál – a minőségi libamájtermelés ösztönzésére – a termelők részére fizetett májprémium bevezetésében.

Kutatómunkájának gyakorlati hasznosítását nagymértékben segítette, hogy a Baromfiipari Vállalatok Trösztje több évtizeden át tanácsadóként foglalkoztatta és eredményes tevékenységéhez a szükséges anyagi feltételeket is megteremtette. Altémavezetőként részt vett az 1968-ban Gödöllőn indított „A lúdtenyésztés fejlesztésének komplex kutatása” című tárcaszintű programban. Közreműködött az országos baromfitenyésztési fejlesztési koncepciók kialakításában, megvalósításában.

A baromfitenyésztés témakörében széles körű szakirodalmi tevékenységet végzett. Két önálló szakkönyv, 9 könyvrészlet, 3 egyetemi jegyzet, mintegy félszáz tudományos közlemény, közel 130 szacikk megírása fűződik a nevéhez.

Az Élelmiszeripari Tudományos Egyesületben a vezetőség tagja volt. Aktív szerepet vállalt a Baromfitenyésztők Tudományos Világszövetsége (WPSA) Magyar Tagozatának munkájában, ellátta a szövetség magyarországi lúdtenyésztési csoportjának vezetői feladatait.

A baromfitenyésztésben kifejtett kiemelkedő tevékenységéért több alkalommal kapott egyetemi, szaktárcai elismerést, köztük 1980-ban Kiváló Munkáért kitüntetésben részesült, és 2011-ben megkapta a Kaposvári Egyetem által alapított Kakuk Tibor-díjat.

Bögre János paraszt szülők gyermekeként, első generációs értelmiségként nagy ívű, gazdag életpályát futott be. Szerette a természetet, a horgászatot, a vadászatot, szorosán kötődött a mezőgazdasághoz, az oktatómunkát pedig élethivatásának tekintette. Szakmai tudása kutatómunkájára és a termeléssel való szoros kapcsolatára alapozódott. Ambiciózus, mindig tevékenykedő életét rövid ideig tartó súlyos betegsége törte meg, s 2013. január 15-én életútja lezárult.

A család, kollégák, tanítványok generációi, barátok, ismerősök január 19-én a református egyház szertartása szerint vettek végső búcsút tőle, abban a reményben, hogyha eljön az a bizonyos nap

„Akkor az érteni tudók ragyogni fognak,
mint a fénylő égbolt,
s akik igazságra tanítottak sokakat,
tündökölnék örökkön-örökké,
miként a csillagok”.

[Dan, 12:3]

Dr. Kozák János